

Rozjímanie na utorok 24. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na utorok 24.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: Ježiš koná
pohnutý svojím
milosrdenstvom; nádej, že Ježiš
nás sprevádza; život ako dar.

JEŽIŠ kráčal v spoločnosti veľkého
zástupu. Niektorí boli svedkami jeho
zázrakov, iní o ňom možno len
počuli. V každom prípade boli všetci
v úžase pred novým Učiteľom: jeho
kázanie a jeho skutky jasne
ukazovali Božiu moc. Keď sprievod
smeroval do Naimu, Ježiš si v dialke

všimol smutnú scénu: žena vdova sa chystala pochovať svojho jediného syna. Evanjelium nám ukazuje jej reakciu: „Keď ju Pán uvidel, bolo mu jej ľúto a povedal jej: *Neplač!*“ (Lk 7, 13).

Kristus je pravý človek, preto sa nad touto ženou zľutoval, ako by sa zľutoval každý z nás. Ale pretože je aj Boh, útecha, ktorú môže ponúknuť, je väčšia než tá, ktorú môžeme poskytnúť my. „Potom pristúpil a dotkol sa már. Nosiči zastali a on povedal: *Mládenec, hovorím ti, vstaň!* Mŕtvy sa posadil a začal hovoriť“ (Lk 7, 14-15). Na rozdiel od iných zázrakov tu nenájdeme žiadnu prosbu adresovanú Pánovi, dokonca nepoznáme ani meno vdovy či chlapca. Žena nič nehovorí, ale Ježiš pozná jej srdce a je jednoducho dojatý jej milosrdenstvom.

Pán „mohol len tak prejsť okolo, alebo počkať, že ho zavolajú a

poprosia. Lenže on nejde ďalej, ani nečaká. Prevezme iniciatívu, dojatý žiaľom vdovy, ktorá prišla o to jediné, čo jej ešte ostávalo, o svojho syna. (...) Ježiš Kristus nebol a ani nie je necitlivý voči utrpeniu, ktoré sa rodí z lásky“[1]. Pozerá na naše zápasy a našu bolesť rovnako, ako pozrel na vdovu z Naimu: Ježiš je prvý, kto nás chce uzdraviť.

IZRAELSKÝ ĽUD vedel, že Jahve má osobitnú záľubu vo vdovách. „Pán chráni cudzinca, podporuje sirotu a vdovu“, hovorí žalmista (Ž 146,9). Okrem toho proroci neustále upozorňovali vyvolený národ na dôležitosť starostlivosti o vdovy, na to, aby ich nenechávali samé v ich núdzi. Vzhľadom na vtedajšie spoločenské pomery žena, ktorá stratila manžela, čelila v živote vážnym problémom.

Pravdepodobne preto mala žena z Naimu len malú nádej. Strata manžela bola spojená so stratou syna. On bol jediným človekom, ktorý jej mohol pomôcť napredovať, ale teraz bola odkázaná na to, aby sa so životnými ťažkosťami vyrovnala sama. Keď už bolo jasné, že je všetko stratené, zjavil sa Pán a urobil zázrak. Niečo podobné sa stane aj neskôr, keď vzkriesil Lazára z mŕtvych: bolo to niekoľko dní po tom, čo nádej na jeho uzdravenie zmizla.

Kresťanská nádej nie je naivita. Nie je to viera, že veci sa vždy budú vyvíjať dobre. Niekedy Pán dovolí, aby sa protivenstvo ťahalo a naše ľudské nádeje padali jedna za druhou. Vtedy prichádza čas dôverovať jedine Ježišovi: „Kristus je vo vás, nádej slávy“ (Kol 1, 27), píše svätý Pavol. Istota nespočíva v našich vlastných kvalitách, ani v chápadlách sveta, ba dokonca ani v istote, že sa raz stane to, čo sa nám zdá najlepšie,

ale v istote, že Boh vždy kráča vedľa nás. „*In te, Domine, speravi* V teba, Pane, som dúfal. K ľudským prostriedkom som pridal svoju modlitbu a svoj kríž. — A moja nádej nebola márna, ani nikdy nebude: *non confundar in aeternum!* – nebudem zahanbený naveky!“[2].

PO OŽIVENÍ chlapca svätý Lukáš poznamenáva, že Ježiš „ho vrátil jeho matke“ (Lk 7, 15). Toto Pánovo gesto sa určite zapísalo do pamäti vdovy z Naimu. Od tej chvíle sa na svojho syna bude pozeráť inak. „Tým, že ho prijala z Ježišových rúk, stala sa po druhý raz matkou, ale syn, ktorý jej bol teraz vrátený, nedostal od nej život. Matka a dieťa tak získavajú svoju identitu vďaka Ježišovmu mocnému slovu a jeho láskyplnému gestu“[3].

Ak je každý ľudský život darom, v prípade chlapca z Naimu je to ešte zjavnejšie. To, čo sa zdalo, že Boh matke vzal, jej teraz vracia do rúk. Náš Pán „sa neteší, keď sú deti oddelené od rodičov“, vysvetľuje svätý Josemaría: „premáha smrť, aby dal život, aby tí, ktorí sa milujú, mohli byť spolu, pričom však vyžaduje prvenstvo Božej lásky, ktorým sa musí riadiť naozajstný kresťanský život“[4].

Vdova z Naimu prešla procesom očisťovania svojich nádejí. Aké prirodzené bolo, keď teraz, keď jej manžel opustil tento svet, počítala s pomocou svojho syna. A predsa ho na chvíľu musela pustiť, kým jej ho Pán nevrátil. Odvtedy tento život vnímala predovšetkým ako dar. Určite dôverovala svojmu synovi, ale predovšetkým ešte viac dôverovala Pánovi. Z tejto nádeje musela Panna Mária žiť aj v dňoch po Ježišovej smrti. Preto nám nikto lepšie ako

Ona nemôže pomôcť čeliť ťažkostiam života s pohľadom upretým na vzkriesenie: tí, ktorí dúfajú v Pána, nebudú nikdy sklamaní.

[1] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 166.

[2] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 95.

[3] František, *Audiencia*, 10-VIII-2016.

[4] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 166.
